

DE
GROTE
BREIN
ROOF

Lees ook deel 1:

De trein naar onmogelijke bestemmingen

P.G. BELL

DE
GROTE
BREIN
ROOF

Vertaald door Selma Soester

moon

Oorspronkelijke titel: *The Great Brain Robbery*

Cover and inside illustrations reproduced by permission of Usborne Publishing Limited. Copyright © 2019 Usborne Publishing Ltd.

© P.G. Bell, 2019

© Vertaald uit het Engels door Selma Soester, 2020

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2020

© Illustraties omslag en binnenwerk: Flavia Sorrentino, 2019

Omslagontwerp: Patrick Knowles

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele

Typografie: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 5617 6

ISBN 978 90 488 5618 3 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv.

Voor Théo, die dol is op verhalen.
Ik hoop dat je het leuk vindt.

AFTELLEN

Suzy zat aan de keukentafel. Ze was zo zenuwachtig en opgewonden dat ze geen hap door haar keel kon krijgen. Met haar vork schoof ze haar eten heen en weer op het bord en wierp voor de zoveelste keer die avond een blik op de klok. Tot haar verbazing was het al vijf voor zeven. Nog maar vijf minuten.

‘... en daarom heb ik besloten een e-mail naar de school te sturen,’ zei haar moeder, die naast haar zat. Ze had een stuk broccoli op haar vork geprikt waarmee ze tijdens het praten door de lucht zwaaide. ‘Ik heb nog nooit zulk gedrag meegemaakt. En van een leraar nog wel!’

‘Hmhmm.’ Suzy’s vader knikte meelevend. Hij had zijn mond vol kip en zijn bord was al zo goed als leeg.

‘Hij heeft het gewoon op Suzy voorzien,’ vervolgde

haar moeder. ‘Het is domweg pesten. En dat zal ik ze vertellen ook.’

‘Mam, alsjeblieft,’ kreunde Suzy. ‘Laat zitten.’

‘Nee, ik laat het niet zitten, Suzy,’ zei haar moeder, en ze richtte de vork met broccoli op haar dochter. ‘En dat zou jij ook niet moeten doen. Je moet dat soort mensen het hoofd bieden, anders walsen ze zo over je heen.’

‘Dat soort mensen’ betekende in dit geval meneer Marshout, Suzy’s natuurkundeleraar.

Natuurkunde was Suzy’s passie, en ze was het gelukkigst als ze het kon gebruiken om de mogelijkheden van de wereld te ontrafelen. Onlangs was ze er echter achter gekomen dat de wereld veel vreemder was dan ze ooit had kunnen dromen, en dat had tot gevolg gehad dat haar schoolwerk een wat creatievere wending had genomen. Dat vond meneer Marshout geen goede ontwikkeling, en hij had Suzy bij zich geroepen voor een ‘gesprekje’. Hij had ook Suzy’s moeder ontboden, die moe en ongeduldig was na een lange dienst in het ziekenhuis. Dat was waarschijnlijk zijn eerste fout, bedacht Suzy.

‘Ik begrijp niet wat er met je werk aan de hand is, Suzy,’ had meneer Marshout gezegd terwijl hij met zijn ellebogen op zijn bureau steunde. Zijn kantoor, weggestopt in een bedompt hoekje van een magazijn van het laboratorium, rook naar lijm en formaldehyde, en Suzy deed haar best om door haar mond te ademen. ‘Het was altijd uitmuntend, maar het laatste semester is het beduidend minder geworden. Ik ben bijzonder

teleurgesteld in je.’ Hij liet de laatste woorden extra zwaar klinken.

Suzy keek hem onbevangen aan. ‘Maar mijn berekeningen kloppen allemaal, meneer,’ zei ze. ‘Ik heb ze twee keer gecontroleerd.’

‘Het maakt niet uit of ze kloppen of niet,’ zei meneer Marshout, ‘wanneer de concepten die je probeert te berekenen helemaal fout zijn. En met “fout” bedoel ik “onmogelijk”.’

Suzy’s moeder had van de een naar de ander gekeken; het was duidelijk dat ze er niets van snapte. ‘Sorry, meneer Marshout, maar ik ben bang dat ik niet begrijp wat u bedoelt.’

‘Ik bedoel dat je de snelheid van een rijdende auto niet op een betrouwbare manier kunt berekenen als je halverwege de berekening besluit de richting van de zwaartekracht te veranderen,’ zei meneer Marshout. ‘Zo werkt zwaartekracht niet.’

‘Maar stel dat hij wél zo werkt?’ zei Suzy.

‘Dat is niet zo. Het is onmogelijk.’ Meneer Marshout begon een beetje rood aan te lopen. ‘Net zoals je reistijd niet tot nul kunt reduceren door de tijd te bevriezen. Het is absurd.’

‘Maar zijn mijn antwoorden fout?’ vroeg Suzy op rustige toon.

Meneer Marshout was duidelijk van plan de vraag te negeren toen Suzy’s moeder haar mond opendeed. ‘Nou, meneer Marshout? Dat is geen gekke vraag. Zijn ze fout of niet?’

Zijn gezicht werd nog wat roder. ‘Misschien niet,’ zei hij. De volgende woorden spuugde hij bijna uit. ‘Eerlijk gezegd kloppen haar berekeningen precies, maar...’

‘Wat is het probleem dan?’ vroeg Suzy’s moeder. ‘Als de antwoorden niet fout zijn, waarom zijn we hier dan?’

‘Omdat... omdat...’ Meneer Marshouts gezicht liep nu paars aan en op zijn voorhoofd verschenen dikke zweetdruppels. ‘Omdat ze de problemen niet op de juiste manier oplost.’

‘Dat doe ik wel, meneer,’ zei Suzy. ‘Ik probeer er alleen een betere manier voor te vinden. Zou het niet makkelijker zijn om je auto door de zwaartekracht te laten vertragen? Of om ergens aan te komen op hetzelfde tijdstip als waarop je bent vertrokken?’

‘Nee!’ beet hij haar toe. ‘Ik bedoel, ja, natuurlijk. Maar er bestaan natuurwetten! Die kun je niet zomaar overtreden!’

‘Ik overtreed ze niet echt, meneer,’ zei Suzy. ‘Ik pas ze alleen een beetje aan. Dat is veel leuker.’

Op dat moment was het rechteroog van meneer Marshout gaan trillen en waren haar moeder en zij eindelijk vertrokken, met de afspraak dat Suzy de factor ‘leuk’ voortaan uit natuurkunde zou weglaten.

Suzy keek weer naar de klok. Nog drie minuten.

Ze kon het meneer Marshout eigenlijk niet kwalijk nemen dat hij boos was geworden – ze wist dat het niet leuk was als iemand je uiterst logische kijkt

op de wereld op zijn kop zette. Dat was haar twee maanden geleden zelf namelijk ook overkomen, toen ze midden in de nacht wakker was geworden en beneden een trol had aangetroffen die treinrails door haar huis aan het leggen was. De spoorlijn was een afstekertje voor de Onmogelijke Post Express – een hogesnelheidsposttrein die pakjes bezorgde in de hele Unie van Onmogelijke Bestemmingen, een verzameling fantastische rijken die zich slechts vaag bezighielden met de wetten van wat normaal was, zoals Suzy had ondervonden. In eerste instantie had ze zich behoorlijk geërgerd aan de aanwezigheid van de spoorlijn, maar tijdens haar treinreis van de bevroren woestijn van de Crepusculaanse Woestijnen naar de spookachtige diepten van de Topazen Engten, en door naar het hart van de maan, had ze geleerd haar verwachtingen bij te stellen. De natuurwetten waren niet fout – verre van dat; ze hadden haar en het treinpersoneel geholpen om aan een ramp te ontkomen (en niet te vergeten aan een leger van levende standbeelden) – maar ze waren niet het keurige, afgepaste antwoord op alle levensvragen, wat ze wel altijd had gedacht.

En daarom zou ze zo graag willen dat meneer Marshout eens een klein beetje fantasie zou gebruiken; ze was ervan overtuigd dat ze daar allebei een stuk vrolijker van zouden worden.

‘Ik zal het schoolhoofd onmiddellijk na het eten een e-mail sturen,’ zei Suzy’s moeder terwijl ze

eindelijk een hap van de broccoli nam. ‘Die leraren zijn compleet de weg kwijt. Ze moeten eens leren de orde te handhaven.’

‘Alsjeblieft, mam,’ zei Suzy. ‘Je zult haar alleen maar tegen je in het harnas jagen.’

Suzy’s vader slikte zijn laatste hap door, schoof zijn bord van zich af en begon met zijn vingertoppen tegen elkaar te tikken. Suzy herkende het gebaar – het betekende dat hij op het punt stond te proberen mam te kalmeren. Met een beetje mazzel wist hij dat voor elkaar te krijgen zonder dat ze zelfs maar doorhad dat het was gebeurd. Maar met een beetje pech maakte hij alles alleen maar erger. Suzy zette zich schrap.

‘Ik denk dat je vooral niet moet vergeten,’ zei haar vader, ‘wat Suzy van dit alles vindt.’ Hij draaide zijn lange, bleke gezicht naar haar toe. ‘Suzy? Wat vind jij van dit alles?’

‘Er is niets aan de hand, pap. Echt niet.’

Nog twee minuten!

Hij knikte, om haar te laten zien dat hij luisterde en het begreep. ‘En je zou het ons toch vertellen als er iets op school was wat je dwarszat?’

‘Natuurlijk,’ zei ze, blij dat ze niet hoefde te liegen. Wat haar dwarszat had niets met school te maken.

‘Natuurlijk zit het haar dwars,’ zei haar moeder. ‘Zie je dan niet hoe afwezig ze de laatste tijd is? Kijk dan, ze heeft nauwelijks een hap gegeten.’ Ze keek beschuldigend naar Suzy’s bord, alsof het eten op een of andere manier verantwoordelijk was voor deze

situatie. Suzy reeg een stukje kip aan haar vork en begon te eten, maar haar gedachten waren bij de klok en ze proefde nauwelijks iets.

Want vandaag, na twee maanden wachten en hopen, ging ze terug naar de Unie van Onmogelijke Bestemmingen. En volgens de goudgerande uitnodiging die ze in haar slaapkamer had verstopt, moest ze om klokslag zeven uur ‘klaarstaan om te worden opgepikt’. Ze had geen idee wie haar zou komen ophalen of hoe ze het zouden doen, maar ze popelde om erachter te komen.

Eén minuut!

Ze was zo opgewonden dat haar handen beefden, en ze legde haar vork weer neer. Gelukkig had haar moeder te veel andere dingen aan haar hoofd om het te merken.

‘Natuurkunde is altijd Suzy’s beste vak geweest,’ ging ze verder. ‘Waarom krijgt ze de laatste maanden dan slechtere cijfers? Aan haar andere cijfers is niets veranderd. Ik weiger te geloven dat het toeval is.’

Haar vader bleef met zijn vingertoppen tegen elkaar tikken. ‘Misschien zoekt ze een creatieve uitlaatklep.’ Hij wendde zich weer tot Suzy. ‘Is dat het, liefje? Voel je je belemmerd op school?’

‘Hmm?’ zei Suzy, die niet echt luisterde. ‘Ja, vast. Waarschijnlijk wel.’

Dertig seconden...

‘Zie je nou wel?’ zei haar vader. ‘Ik zei toch dat we haar niet hadden moeten laten stoppen met vioolles.’

‘De buren zijn naar Gdansk verhuisd om van die viool verlost te zijn,’ beet haar moeder hem toe. ‘Toen was ze trouwens zes. Ze is nu elf.’

Tien, negen, acht...

Suzy’s moeder prikte een nieuw stukje broccoli aan haar vork. ‘Nee, Calum,’ zei ze. ‘Ik weet dat het misschien belachelijk klinkt, maar er is iets vreemds aan de hand. Ik voel het.’

Suzy’s vader deed zijn mond open om antwoord te geven, maar het enige wat eruit kwam was een enorme gaap, waarna hij voorover op tafel viel, diep in slaap. Suzy en haar moeder haptten beiden naar adem van schrik, maar terwijl Suzy overeind sprong, begon haar moeder heen en weer te zwaaien op haar stoel. Haar vork gleed uit haar hand en Suzy kon nog net haar bord wegtrekken voordat ook haar moeder voorover op tafel viel. Binnen een paar seconden lagen Suzy’s ouders allebei luid te snurken.

‘Wauw,’ zei Suzy. ‘Dat ging snel.’

‘Vond je het wat?’ klonk een hese stem achter haar. ‘We hebben de slaapspreuken verbeterd. Er zit nu wat meer pit in.’

Suzy draaide zich om naar een klein, bruin, knobbelig wezen dat vanuit de gang de keuken in drentelde. Het had vleermuisachtige oren en een gigantische neus, en het droeg een smoezelige overall. Het wezen bleef vlak voor Suzy stilstaan en keek naar haar op. ‘Was je altijd al zo groot of ben je gegroeid?’ vroeg het.

Met een grijns van oor tot oor sloeg Suzy haar armen om hem heen. 'Freek!' zei ze, terwijl ze hem optilde en bijna fijnkneep. 'Ik heb je gemist.'

'Hrmpff,' mompelde hij, maar hij deed geen poging zich van haar los te maken. Uiteindelijk zette ze hem weer op de grond.

'Zijn jullie mensen allemaal zo klef?' vroeg hij met een vies gezicht.

'Alleen als we heel blij zijn iemand te zien,' zei ze.

'Bah!' riep Freek uit. 'Dan ben ik blij dat ik een trol ben.' Hij snoof. 'Klaar?'

'Bijna,' zei ze. 'Ik moet me alleen nog omkleden. Dat kon ik niet doen zolang pap en mam wakker waren. Dan zouden ze te veel vragen hebben gesteld.'

'Schiet op dan,' zei Freek. 'We mogen niet te laat komen.'

Ze zette een paar stappen in de richting van de deur, maar voelde zich opeens een beetje schuldig. Ze aarzelde.

'Wat doe je?' zei Freek toen ze terugrende naar de tafel.

'Alleen even gedag zeggen,' zei Suzy, terwijl ze zich vooroverboog en eerst een snelle kus op het voorhoofd van haar moeder en daarna op dat van haar vader drukte. 'Ik weet dat ze alleen maar slapen, maar het lijkt een beetje oneerlijk om ze hier zo achter te laten.'

'Nou, ik neem ze echt niet mee,' zei Freek, die zichzelf trakteerde op een kippenpoot van haar moeders bord. 'Zodra we terug zijn, maak ik ze weer

wakker. En nu opschieten, jij. Het gebeurt niet elke dag dat we een uitnodiging krijgen voor een koninklijke receptie. We willen zijne majesteit niet laten wachten.'

Dat was voldoende om de lach op Suzy's gezicht terug te toveren, en ze rende de keuken uit.

Haar rugzak lag al klaar, ingepakt en wel, verstopt onder haar bed. Ze haalde hem eronder vandaan en controleerde nog even snel of alles er wel in zat. Ze had een waterfles, een opschrijfboekje en een pen, en een klein EHBO-doesje. Maar het belangrijkste dat erin zat was een groot, in rood leer gebonden boek.

De kaft was geblakerd en er zaten putjes in, en over het hele oppervlak liepen diepe groeven, maar de titel, in goudopdruk, was nog leesbaar: DE WIJSHEID: EEN INSTRUCTIEHANDBOEK VOOR POSTBEDIENDEN VAN DE ONMOGELIJKE POST EXPRESS. Ze haalde het tevoorschijn en sloeg het open op de met de hand geschreven opdracht op de titelpagina:

Lieve Suzy,

*Niemand is ooit postie geworden zonder een exemplaar van *De wijsheid* bij de hand te hebben, dus stuur ik je het mijne. Neem de woorden die erin staan ter harte en ze zullen je niet teleurstellen. Het is bovendien dik genoeg om als schild te worden gebruikt tegen boze Trippiaanse broogschutters*

(voor het geval je je afvraagt waarom de koft zo gehavend is). Tot snel!

Veel liefs,

Wilbert

Zoals altijd moest Suzy glimlachen bij het lezen van die woorden. Wilbert was een trol, net als Freek. Hij was tevens haar baas – de postmeester van de Onmogelijke Post Express – en haar beste vriend, en ze had hem de afgelopen twee maanden meer gemist dan ieder ander. Het boek was, net als al haar correspondentie met de Onmogelijke Bestemmingen, op een ochtend op magische wijze op de stoep verschenen, waarschijnlijk met behulp van een of andere betovering op afstand. Ze wist dat het niet persoonlijk kon zijn bezorgd, want de Express was buiten dienst. Maar dat stond allemaal op het punt te veranderen...

Ze bladerde door het boek tot ze haar uitnodiging vond, platgedrukt tussen de pagina's zodat hij niet zou kreuken. Hij was gedrukt op dik, roomkleurig papier, en er stond in een fraai, zwierig handschrift op geschreven:

Ze stopte zowel de uitnodiging als het boek terug in haar tas, waarna ze zich naar haar kledingkast haastte en de deuren wijd opentrok.

De kast zat vol winterjassen, oude truien en schoenen, maar ze stak haar hand ertussendoor en grabbelde naar het geheime hangertje dat achter in de kast aan een spijker hing. Ze vond het en haalde een prachtig uniform van rood vilt en glinsterend goudbrokaat tevoorschijn. Even nam ze de tijd om een pluusje van de mouw van de overjas te plukken en haar duim over de belettering van de badge te laten glijden die op de revers gespeld zat:

De Onmogelijke Post Express
Aspirant-postbediende

Snel kleepte ze zich om, en ze gunde zichzelf een kort moment om te genieten van het gevoel dat ze eindelijk haar officiële postuniform kon dragen. Het voelde enorm goed aan – het uniform bestond uit een zwarte broek met een goudkleurige bies aan de zijkant van de pijpen, een wit hemd met een rood gilet, en een rode overjas die tot aan haar knieën reikte. De jas had dezelfde biesjes als de broek, grote, ronde, goudkleurige knopen met daarop in reliëf het wapen van de Onmogelijke Post Express, en bevredigend diepe zakken. Er zat ook een pet bij met een zwarte klep, en ten slotte een paar zwarte laarzen. Na een korte aarzeling liet ze de laarzen in de kast staan en trok ze haar gympen aan, die felrood waren en dus in elk geval bij de jas pasten. Ze zaten lekkerder dan de laarzen, en tijdens haar laatste bezoek aan de Onmogelijke Bestemmingen had ze zoveel gerend, voornamelijk voor haar leven, dat dit haar wel een goed idee leek.

Het is in elk geval beter dan een pyjama en slippers, dacht ze toen ze in de spiegel keek.

Ze was nauwelijks klaar met het strikken van haar veters, toen er op de deur werd geklopt en Freek zichzelf binnenliet zonder op antwoord te wachten.

‘Klaar om te gaan en een postie te worden?’ zei hij.

Suzy hees haar rugzak om en schonk hem een grijns van oor tot oor. ‘Reken maar,’ zei ze.

Suzy voelde de opwinding door haar lichaam stromen toen ze Freek de trap af en de gang door volgde... naar de kast onder de trap.

‘Daar gaan we dan,’ zei hij.

‘Wat, daarin?’ vroeg ze verbaasd. De kast was maar klein en zat vol schoonmaakspullen en spinnen. Nou ja, normaal gesproken dan – want toen Freek de deur opendeed, zag ze een donkere, grotachtige ruimte, net zo groot als de aula op school. De ruimte werd verlicht door een lamp die op een ouderwetse pomplorrie stond. Het was een eenvoudig, rechthoekig plateau op wielen, aangedreven door een soort grote wip die in het midden gemonteerd was. De wip stond op haar beurt op twee treinrails, die naar de opening van een tunnel vóór hen liepen.

‘Ik heb wat dingetjes aangepast,’ zei Freek terwijl hij naar de pomplorrie toe liep. ‘Je weet hoe het gaat.’

Als interdimensionaal werktuigkundige van de trollenspoorwegen was het Freeks taak om waar nodig nieuwe rails aan te leggen. Soms hield dat in dat ze, samen met de treinen die erop reden, in ruimten moesten worden gepropt die daar niet voor waren ontworpen. In die gevallen was het nodig om de lokale dimensies wat op te rekken.

Dat alles was mogelijk dankzij fuzzica, de vreemde

botsing tussen wetenschap en magie die de kern vormde van de meeste trollentechnologie.

‘Deze keer heb je in elk geval niet de hele gang in beslag genomen,’ zei ze terwijl ze samen met hem op de pomplorrie klom.

‘Ja nou,’ zei hij. ‘Ik probeer discreet te zijn.’ Hij liet de rem los en de wagen begon in de richting van de ingang van de tunnel te rijden. ‘Volgende stop, Trollestad,’ zei hij, en hij knipoogde naar haar.

Suzy trilde van opwinding, van haar pet tot aan haar gympen. Na twee maanden ging ze eindelijk terug naar de Unie van Onmogelijke Bestemmingen. De Express en haar vrienden wachtten op haar.

SPOOR BIJSTER

Een ijskoude wind gierde door de duisternis van de tunnel. Hij rukte aan Suzy's haar en deed haar ogen tranen.

Het viel niet mee om de pomplorrie te bedienen. Suzy en Freek stonden tegenover elkaar op de kleine, rechthoekige kar, hun gezichten naar elkaar toe gericht boven de op een wip lijkende hendel, die in het midden was bevestigd. Suzy reed achteruit, maar ze keek voortdurend over haar schouder om te zien waar ze heen gingen.

'Vooruit,' riep Freek boven het kabaal in de tunnel uit. 'Zet er eens een beetje kracht achter!'

'Dat doe ik al,' riep Suzy terug.

Steeds wanneer Freek zijn kant van de pomp naar beneden duwde, ging háár kant omhoog, en dan moest

ze zich met beide voeten van de grond afzetten en haar volle gewicht gebruiken om hem weer naar beneden te duwen. Het was zwaar werk, maar ze had het gevoel dat Freek en zij op onberekenbare snelheid door de realiteit zoefden, en ze kon de opgetogen tinteling die langs haar ruggengraat gleed en de haartjes op haar armen rechtop liet staan niet onderdrukken.

Ze wist dat de tunnel een soort wormgat was – een afstekertje door het weefsel van de realiteit en een onderdeel van een ingewikkeld netwerk dat alle hoeken van de Unie van Onmogelijke Bestemmingen met elkaar verbond. Duizenden wetenschappers op aarde waren jarenlang bezig geweest met onderzoeken of zoiets wel mogelijk was, en nu had Suzy er gewoon eentje in de kast onder haar trap. Ze barstte in lachen uit bij die gedachte.

‘Spaar je adem liever om te pompen,’ zei Freek met een scheve grijns die vlak onder het oppervlak van zijn gebruikelijke grimas verborgen lag. ‘We zijn er bijna.’

Ze denderden de tunnel uit, regelrecht de chaos in van vuilgele industriële gebouwen waaruit de bovenste laag van Trolenstad bestond. De trollenhoofdstad was niet zomaar een stad – het was een gigantische brug die de onpeilbare diepten van een rotsachtige kloof

overspande. Op het bovenste oppervlak van de brug, dat bekendstond als de Bovenkant, bevonden zich alle overheidsgebouwen en industriegebieden waarop de trollen hun reputatie hadden gebouwd – schoorstenen rookten, kranen voerden statige pirouettes uit en tientallen treinen schoten heen en weer over het uitgestrekte spoorwegstelsel dat als een stalen rivier door het midden van de stad liep.

Suzy was ongelofelijk blij het weer te zien. Ze had tijdens haar vorige bezoek slechts een klein voorproefje gehad van de levendige, onvoorspelbare sfeer van de stad, maar ze had het sindsdien gemist. Ze vroeg zich af of ze ooit de kans zou krijgen om de Onderkant te bezoeken – de woonwijk waar Wilbert woonde en die onder aan de brug hing, met alleen de duizelingwekkende afgrond van de kloof eronder.

Freek deed zijn ogen dicht en haalde diep adem door zijn uitzonderlijk grote neusgaten. ‘Ah, ruik toch eens!’ zei hij met trillende neusvleugels. ‘Zo ruikt alleen de Unie. Ooit ga ik die geur inblikken, let maar op.’

Suzy snoof. Trollenstad stonk naar rook en machineolie, met een vage nasmaak van bananen. Het was niet onaangenaam, maar ze kon zich niet voorstellen dat iemand anders dan een trol die geur overal zou willen ruiken. Toen vroeg ze zich af hoe haar eigen wereld voor Freek moest ruiken – waarschijnlijk naar bakolie, fris wasgoed en haar moeders jasmijnparfum – en bedacht dat het waarschijnlijk toch niet zo’n vreemd idee was. Het was

altijd fijn om de vertrouwde geuren van thuis om je heen te hebben.

Alle gedachten aan thuis werden al snel naar de achtergrond verdrongen toen het spoor dat de pomplorrie volgde zich van de andere afsplitste en dieper de stad in dook, zigzaggend door de straten op de begane grond, zodat ze gedwongen waren vaart te minderen. Dit was een deel van Trollenstad dat Suzy nog niet kende: statige herenhuizen van glanzend gepolijste bakstenen rezen aan weerszijden op, en tussen de balkons hingen vlaggetjes. Het krioelde in de straten van de piekfijn geklede trollen, maar de menigte week uiteen om de pomplorrie door te laten. Suzy zag parasols en belachelijk hoge hoeden, waarvan sommige van schoorsteenpijp leken te zijn gemaakt. Op de kasseien waren lange tafels neergezet die werden volgeladen met eten. Op elke hoek stonden groepjes straatmuzikanten, gewapend met instrumenten die van hergebruikt schroot leken te zijn vervaardigd en de straten vulden met een vrolijke kakofonie van getoeter, gefluit en gerinkel. Het klonk als het grootste straatfeest dat ze ooit had gezien.

‘Wauw,’ zei Suzy. ‘Ik had geen idee dat het zo’n groot feest zou worden.’

‘Niet?’ Freek klonk verbaasd. ‘De Express is de beroemdste trein in het Trollenterritorium, meisje, en hij krijgt niet elke dag nieuw leven ingeblazen. De koning heeft een feestdag voor de hele stad afgekondigd. Alles wordt uit de kast gehaald.’

Dat verklaarde misschien waarom er zoveel hoofden omdraaiden om haar na te staren in haar postuniform, dacht Suzy. Het voelde wat vreemd aan om het middelpunt van zoveel belangstelling te zijn, maar iedereen leek in elk geval blij hen te zien. Ze liet met één hand de pomp los en zwaaide naar de menigte. Velen van hen zwaaiden enthousiast terug.

‘Minder zwaaien, meer pompen,’ bromde Freek.

Suzy greep de pomp weer met twee handen vast. ‘Hoe ver nog naar de receptie?’ vroeg ze. ‘Mijn armen worden moe.’

‘Kijk zelf maar,’ zei Freek, en hij wees achter haar.

Suzy draaide zich om en keek in de richting waarin ze reden. Hun spoor, samen met vele andere die uit nabijgelegen straten en zijweggetjes opdoken, liep naar een gigantisch, bolvormig gebouw van groenachtig glas en smeedijzer. Het was minstens tweehonderd meter hoog, met aan de zijkanten op verschillende hoogten brede openingen waaruit treinrails tevoorschijn kwamen, die op hoge viaducten de stad in kronkelden.

‘Het is ongelooflijk!’ zei ze.

‘Dat is Spoor Bijster,’ zei Freek. ‘Het grootste station van Trollestad.’

Suzy keek vol ontzag toe terwijl ze de statige huizen achter zich lieten en de bol naderden. Nu ze wat dichterbij waren, zag ze de verschillende verdiepingen van het station door het glas heen, op elkaar gestapeld als de lagen van een enorme bruidstaart.

En ze bewógen.

Suzy vergat prompt te pompen en kon alleen maar verbijsterd toekijken toen een van de verdiepingen halverwege de bol als een enorme draaitafel begon rond te tollen. Hij stond vol treinen die allemaal met hun neus naar het glas gericht waren. Wanneer de juiste trein op gelijke hoogte met de dichtstbijzijnde opening kwam, hield de verdieping op met draaien. Een tel later werd de trein als een kanonskogel uit het station geschoten, en suisde met een gierend geluid weg over een van de viaducten, om binnen een paar seconden in de verte te zijn verdwenen.

‘Wauw!’ zei Suzy opgetogen.

‘Houd je ogen in je hoofd en je handen op de pomp,’ zei Freek. ‘Ik ga dit niet helemaal in mijn uppie doen.’

Er volgde een moment van duisternis toen de lorrie door een opening in de onderste laag de bol binnenreed.

Het was alsof ze een gigantische machine binnengleden, en bijna liet Suzy de handvatten weer los om haar oren te bedekken. De lucht was heet en gevuld met een koor van gesis en gefluit van de treinen die overal om hen heen op perrons stonden te puffen. De perrons en spoorrails ontsproten straalsgewijs aan het midden van de bol, waar een enorme ijzeren pijler, twee keer zo breed als Suzy’s huis, alle verdiepingen erboven omhooghield. De lorrie gleed erop af, door een opening onder in de pijler een grote, ronde ruimte binnen, waar Freek zo abrupt op de rem trapte dat Suzy waarschijnlijk van de lorrie af was gevlogen als

ze het
handvat van
de pomp niet had
vastgehad. Ze streek
een haarlok uit haar
gezicht en keek hem boos aan.
‘De koninklijke receptie,
nietwaar?’ riep een stem.

Suzy keek om zich heen. Een jonge
vrouwelijke trol in een groen-met-wit
stationsuniform stond tegen de muur van het
vertrek geleund, met een kleine megafoon
bij haar lippen. Op de muur naast haar zat
een groot bedieningspaneel met knipperende
knopjes.

‘Hoe raad je het zo?’ zei Freek.

‘Dat postuniform deed het hem,’ zei de
trol. Ze klom op een trapje dat voor het paneel
stond tot ze bij het bovenste knopje kon. De
deur gleed dicht en het drietal begon met een
schok en geratel van tandwielen te stijgen.

De trol klom snel van het trappetje, vouwde het op en zette het weg. ‘Ja, ik ben al de hele dag bezig met mensen erheen te brengen,’ zei ze. ‘Chique boel, hoor.’

De lift kwam met een schok tot stilstand. ‘Bovenste verdieping,’ kondigde de trol aan. ‘Perron tweeënnegentig. Kort parkeren. Veel plezier op het feest.’ Ze tikte tegen haar pet terwijl ze de lorrie door de deuren naar buiten pompten.

‘Wauw,’ zei Freek terwijl hij bewonderend om zich heen keek. ‘Daar staan kekke karren. Kijk!’ De perrons waren hier boven in de bol korter, wat betekende dat er weinig ruimte was voor de lange passagierstreinen die ze op de lagere verdiepingen hadden gezien. In plaats daarvan stond er een rij kleine locomotieven bumper aan bumper bij de perrons. Achter de meeste hingen niet eens wagons, en Suzy nam aan dat ze het spoorwegequivalent van dure sportauto’s moesten voorstellen. Ze waren in diepe tinten rood en goud geverfd, en overal staken allerlei soorten ingewikkelde uitlaten en vliegwielen uit; één verbazingwekkend exemplaar had zelfs vleugels.

‘Een Stoomduivel Type III!’ zei Freek, die zo te zien niet wist waar hij als eerste moest kijken. ‘En een Telford Sleper, de klassieke versie! Allemachies!’

De pomplorrie kwam uiteindelijk tot stilstand tegen de bumper van een kleine locomotief met een open dak, die eruitzag als een door stoom aangedreven rijtuig.

Voordat een van hen het perron op kon stappen, verscheen er een trol van middelbare leeftijd in een

gouden pandjesjas en met een witgepoederde pruik op, die hen met een kort knikje begroette. Een koninklijke hoveling, vermoedde Suzy. Om een of andere reden was het puntje van zijn neus plat en glanzend, als gepolijst steen.

‘Ben jij aspirant-postbediende Suzy Smid?’ vroeg hij.

‘Ja, dat ben ik,’ zei Suzy, blozend van trots.

‘En jij bent interdimensionaal werktuigkundige Freek?’

‘Klopt,’ zei Freek.

De hoveling keek hen om beurten aan. ‘Mag ik jullie uitnodigingen zien?’

Suzy schudde haar rugzak af en haalde haar uitnodiging eruit, terwijl Freek zijn hand in een van de zakken van zijn overall stak en er een gekreukt en licht met olie besmeurd kaartje uithaalde dat nauwelijks nog herkenbaar was. ‘Het heeft het een en ander meegemaakt,’ zei Freek. ‘Net als ik.’

De hoveling pakte beide uitnodigingen aan, hoewel hij die van Freek met gestrekte arm tussen duim en wijsvinger vasthield. Na er een korte blik op te hebben geworpen zei hij: ‘Op de uitnodiging staat een kledingvoorschrift, meneer. En ik vrees dat uw outfit nogal...’ Hij tuitte zijn lippen, ‘... alledaags is.’

Suzy kon haar oren nauwelijks geloven, en ze werd rood van plaatsvervangende schaamte en boosheid. Maar tot haar verbazing moest Freek alleen maar lachen.

‘Ik wil jou weleens gaten in de realiteit zien slaan in dat apenpakkie,’ zei hij. ‘Maar toevallig heb ik mijn nette pak bij me.’

Hij ritste zijn overall open en stapte eruit. Suzy staarde naar hem. Hij droeg een pak met een krijtstreepje dat ooit zwart was geweest, maar nu zachtgrijs en glimmend van ouderdom was. De ellebogen waren opgelapt en een van de schouders was gerepareerd met blauw garen. Desondanks zag hij er chiquer uit dan ze hem ooit had gezien.

‘Is het zo goed?’ vroeg hij, en hij draaide een rondje. ‘Ik draag het overal naartoe. Trouwerijen, begrafenissen. Hoorzittingen.’

De hoveling nam hem van top tot teen op en snoof. ‘Het kan ermee door. Als jullie me dan nu allebei willen volgen? Zijne majesteit en diens geëerde gasten verheugen zich erop jullie te verwelkomen op de receptie op perron honderd.’ Zonder op antwoord te wachten draaide hij zich op zijn hakken om en beende hij weg, met zijn afgeplatte neus in de lucht gestoken.

‘Niet te geloven hoe onbeschoft hij je behandelde!’ siste Suzy terwijl Freek en zij achter hem aan liepen.

‘Maak je er maar niet druk om,’ fluisterde Freek terug. ‘Wat je over snobs moet onthouden, is dat ze altijd doodsbang zijn dat je op een of andere manier beter bent dan zij. En meestal hebben ze gelijk.’

Suzy voelde haar boosheid wat bekoelen terwijl ze daarover nadacht, hoewel ze oprecht hoopte dat de koning aardiger zou zijn dan zijn hovelingen.

Ze volgden de trol over het perron en via een trap een loopbrug op die in een ring rond de hele verdieping liep. Het wemelde op de brug van de andere gasten. Ze waren allemaal op hun paasbest gekleed en liepen in dezelfde richting.

‘Maak plaats!’ riep de hoveling. ‘Maak plaats voor de persoonlijke gasten van zijne majesteit.’

Suzy verontschuldigde zich mompelend tegenover de mensen die fluisterden en staarden toen ze langsliep. De meesten van hen waren trollen, maar er waren ook andere soorten aanwezig. Suzy zag drie mensen die op katten leken, compleet met snorharen en staarten; een groot, blauw, flamingo-achtig wezen met een schitterend versierde hoed op; en een zwerm feeën met gitzwarte vleugels die als kolibries op één plek in de lucht zweefden. Zo te zien waren er levensvormen uit alle vijf de hoeken van de realiteit hierheen gekomen, dacht ze mijmerend. Het voegde een rilling van nervositeit toe aan haar opwindning.

Tijdens het lopen werd de menigte steeds dichter, om uiteindelijk vast te lopen bij een wanordelijke opstopping bovenaan de trap die naar perron honderd leidde.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg de hoveling, die zich een weg tussen de mensen door naar voren baande. Suzy trok haar ellebogen in en volgde hem, met Freek op haar hielen. ‘Jullie blokkeren de doorgang!’ ging hij verder. ‘Wachters? Waarom staan al deze mensen hier te wachten?’

Toen ze uit de menigte opdoken, zagen ze twee wachters staan: trollen in glanzende harnassen en goudkleurige rubberen laarzen die de toegang tot de trap versperden. Ze waren gewapend met lange buizen van gedeukt koper die aan één kant wijd uitliepen, waardoor ze verdacht veel op raketwerpers leken. Suzy hoopte dat ze alleen voor de sier waren.

Ze leken de kleine gestalte in het parelmoerwitte pak die tegenover de wachters stond in elk geval niet te intimideren. Suzy kon zijn gezicht niet zien, maar zijn over elkaar geslagen armen en stijve rug deden vermoeden dat hij kwaad was.

‘Het spijt me, meneer,’ zei een van de wachters. ‘We mogen pas mensen doorlaten als we deze jongeheer ervan hebben overtuigd dat hij weg moet gaan.’ Hij knikte, vermoeid maar gelaten, naar de gefrusteerde gestalte die voor hem stond.

‘Ik ga nergens heen totdat je de gastenlijst nog een keer hebt gecontroleerd!’ brieste hij. ‘Weten jullie niet wie ik ben?’

Suzy knipperde verrast met haar ogen. Zij wist in elk geval wél wie hij was – ze herkende de licht nasale snik in zijn stem van haar laatste bezoek aan de Unie, toen hij had gesproken vanuit het binnenste van een sneeuwbol. Dit was pas de tweede keer dat ze hem in zijn echte, menselijke vorm zag. ‘Frederik?’ zei ze.

Hij draaide zich om zijn as naar haar toe. Het was inderdaad Frederik – hij was bleek, met een geknepen gezicht en een kuif van vuilblond haar.

‘Suzy!’ zei hij. ‘Je bent er! Jij kunt het ze vertellen.’

‘Wát kan ik ze vertellen?’ vroeg ze.

‘Dat ze me moeten doorlaten, natuurlijk,’ zei hij. ‘Er lijkt iets mis te zijn gegaan met mijn uitnodiging.’

‘Is dat waar?’ vroeg de hoveling aan de wachter die had gesproken.

‘De jongeheer hééft geen uitnodiging, meneer,’ zei de wachter.

‘En dat is er dus misgegaan,’ zei Frederik. ‘Hij moet kwijtgeraakt zijn in de post of zoiets.’

‘Ze zijn rechtstreeks via een betovering op afstand verstuurd,’ zei de hoveling. ‘Ik was er zelf bij toen ze werden verzonden.’

Frederik liep rood aan, maar Suzy wist niet of het van boosheid of van schaamte was. ‘Maar ik móét uitgenodigd zijn. Ik ben de hoofdbibliothecaris van de Ivoren Toren!’

Een groot aantal mensen om hen heen siste afkeurend bij die woorden. Frederiks gezicht betrok, en Suzy zag een glimpje ongerustheid in zijn ogen. Ze werd zelf ook nerveus... Wat gebeurde hier? Ze wist dat Frederik irritant kon zijn, maar diep in zijn hart was hij een goed mens. Hij had haar geholpen de Unie te redden.

‘Dan snap ik al helemaal niet waarom je een uitnodiging verwachtte,’ zei de hoveling. ‘En ga nu uit de weg, anders laat ik je door de wachters verwijderen.’ De wachters deden een halve stap naar voren, klaar om in actie te komen, en op dat moment nam Suzy een besluit.

‘Laat hem erdoor,’ zei ze.

Frederik keek geschokt, maar lang niet zo geschokt als de hoveling.

‘Daar is absoluut geen sprake van!’

‘Waarom niet?’ zei ze. ‘Ik weet zeker dat de koning het niet erg zal vinden als ik een gast meeneem.’

Over het gezicht van de hoveling gleed een blik van nauwelijks ingehouden afschuw. ‘Dat kun je niet doen! Het is tegen het protocol!’ Hij greep haar bij de arm en probeerde haar in de richting van de trap te trekken. ‘Meekomen!’

‘Nee!’ Suzy trok haar arm los. ‘Ik ga nergens heen zonder Frederik.’

Geschokt gefluister verspreidde zich onder de toeschouwers.

‘Met het grootst mogelijke respect, juffrouw,’ zei de hoveling, die moeite moest doen om zijn stem onder controle te houden. ‘Ik moet erop aandringen dat je de jongen hier achterlaat en mij volgt.’

‘Wat gebeurt er als ik dat niet doe?’ Suzy sloeg haar armen over elkaar en hoopte dat haar nervositeit niet zichtbaar was. Zou ze problemen met de koning krijgen? Het enige wat ze wist was dat Frederik haar hulp nodig had, en dat was genoeg om haar voet bij stuk te laten houden.

‘Als je dat niet... Maar je moet!’ De hoveling fladderde in stijgende paniek met zijn armen. ‘Zijne majesteit kan de nieuwe Express niet inhuldigen zonder dat elk lid van de bemanning aanwezig is!’

Suzy voelde een sprankje zelfvertrouwen terugkeren. ‘Dan ziet het ernaar uit dat er een heleboel mensen heel erg teleurgesteld zullen worden,’ zei ze. En om zichzelf gerust te stellen, pakte ze Frederiks arm en trok die door de hare. Zo, dacht ze, nu zijn we onafscheidelijk.

Frederik staarde naar haar met een mengeling van verbijstering en bewondering. Ondertussen knarste de hoveling met zijn tanden.

‘Misschien...’ begon hij.

‘Ja?’ zei Suzy. ‘Misschien wat?’

‘Misschien,’ zei hij, ‘is het voor deze ene keer wel mogelijk om de jongeman toegang te verlenen. Als jouw gast.’

Suzy voelde hoe Frederik zich iets groter maakte en ze schonk de hoveling haar warmste glimlach. ‘Dank je,’ zei ze. ‘Dat zou geweldig zijn.’ Ze negeerde het afkeurende gemompel van de omstanders.

‘Dat zal een keer tijd worden,’ zei Freek. ‘Kunnen we nu dan een beetje opschieten?’

‘Uitstekend,’ zei de hoveling tussen opeengeklemdde kaken door. Hij knikte tegen de wachters, die in de houding schoten en een stap opzij gingen. Daarna liep hij naar het begin van de trap en schraapte zijn keel. ‘Geachte aanwezigen, dames en heren,’ kondigde hij aan. ‘Hierbij wil ik onze geëerde gasten van harte welkom heten. Interdimensionaal werktuigkundige eerste klas Freek en aspirant-postbediende Suzy Smid.’ Gevolgd door

een binnensmonds: 'Plus gast.' Hij boog zo diep dat zijn neus over de grond schraapte.

Dus daarom is zijn neus plat, dacht Suzy. Toen stapte ze, samen met Freek en Frederik en met een hernieuwd gevoel van opwindning waar de haartjes in haar nek van overeind gingen staan, langs de hoveling om haar eerste blik op de koninklijke receptie te werpen.